

Legutolsó szonett

[ShakespeareLátó - 2014. április]

Shakespeare első szonettjének első sorára

A gyönyörűt szaporítani vágyunk,
most ittunk, s szomjasak vagyunk már újra,
alig szedtük le még, és asztalunkra
új s új terítéket teszünk, míg ágyunk
bevetjük újra s újra reggelente,
s egymás testét keressük este, éppen
úgy, mint a tegnap, tán csak feledékeny
az íny s a kéz, emlékezni szeretne,
s ezért próbálkozik folyton, hogy hátha
nem kellene szétválni soha többé,
beteljesülve élhetnénk örökké,
nyílna s nem hullna el kertünk virága,
de a tüzet a könnyzárpor kioltja,
és csend borul majd a boldog sikolyra.

Kategória: ShakespeareLátó

Denumire autor: Markó Béla

Látó Szépirodalmi Folyóirat